

1

Ze kreunde onder het priemend geweld waarmee haar maagspiieren zich samentrokken en de al even benauwende spasmen die haar slokdarm teisterden. De onverteerde brokken boterkoek, brie en braadworst hadden te kort in haar lijf gezeten om echt zurig te worden, maar de kwark en biogarde die ze naar binnen had gewerkt zorgden voor compensatie. Venijnig bijtend in haar keelslijmvlies golfde de ene brij na de andere naar buiten. Een onbeheersbare hoestbui onderbrak het kotsen en maakte haar benauwdheid heviger. Ze hing met schurende knieën tegen de toiletpot en hapte naar lucht, handen plat op de vloer en de haren sliertig om het hoofd, zwetend in de penetrante geur van haar onvoltooide spijsvertering.

Door een gordijn van tranen bekeek ze de walgelijke smurrie onder zich. Onmiddellijk diende zich een nieuwe golf braaksel aan.

Lianne was woest op zichzelf en op de hele wereld. Maar vooral op Daniël Tuinman.

Al haar rug- en buikspieren deden pijn. Ze tastte naar de handdoek, veegde ermee langs haar mond en voelde aan haar buik. Ze had ertegen gevochten, de hele middag, vanaf het moment dat hij met een vals geringschattend lachje om zijn mond de deur achter zich dichttrok.

‘Laat maar, Lianne. Ik zoek wel een ander die voortaan de presentaties doet. We weten allebei dat je daar gewoon te stom en te onhandig voor bent...’

Ze wist dat het wéér zou gebeuren. Het leek alsof de deuren van de dubbele koelkast een zacht licht uitstraalden in een continu streven haar de luxe keuken binnen te lokken. Het was een uitnodiging waaraan nauwelijks weerstand viel te bieden: tast toch toe, meisje. Eet en vergeet. Weg met dat gevoel van minderwaardigheid! Schuif de denigrerende woorden van die klootzak opzij!

Zodra ze de koelkast opende verloor Lianne alle controle. Ze moest schransen, schrokken, buffelen; alleen de sensatie van binnenglijdend voedsel dempte het verdriet. Ze wist uit ervaring dat het als remedie slechts een gering effect had en dat ze zich achteraf nerveus en onrustig zou voelen door een alles overwel digend schuldgevoel. Maar het was de enige manier om de leegte in haar binnenste te vullen. Als Lianne bunkerde was het weg. Tijdens een vreetbui was ze het onaangename gevoel een tijdje kwijt en dus vrat ze door, tot voorbij het ogenblik dat het opgeblazen gevoel zich in haar hele lijf manifesteerde. Op dat moment keerde het verdriet terug als een ongenode gast die ze met geen mogelijkheid kwijtraakte. Vanaf dan zwol het leed aan tot het de grens van haar boosheid bereikte en overschreed. Daarna kwam alles vanzelf naar buiten.

Ze was ervan overtuigd dat elke poging een schranspartij uit te stellen zinloos was. Ooit was ze die strijd aangegaan en ze had het opgegeven. Ze had verloren. Ze kon niet anders – de vernedering was al te diep verankerd, er viel niet meer tegen te vechten. Het vreten moest.

Je weet dat je er niet onderuit komt, dacht ze. Je bent een *loser*, Lianne. Had je verdomme maar iets of iemand om je heen die je tegenhiel...

Na het douchen stond ze in de badkamer voor de spiegel, de ellebogen breed uit elkaar om zoveel mogelijk steun te hebben. Ze had een kamerjas aangetrokken en een handdoek om haar natte haren gewikkeld. Kijk naar jezelf, trut, dacht ze. Zie wat er van je geworden is. Je bent vijfendertig, je hebt kringen onder je ogen en een zenuwtrekje om je mond. Je woont in een kast van een huis dat is ingericht naar de laatste inzichten, met een tuin waar 'Nouveau' vorig voorjaar een reportage aan heeft gewijd. Je bent expert op het gebied van kleurenwijzers en kledingcombinaties met een vaste klantenkring van bijna dertig BN'ers die zich door jou laten kleden en blindelings op jouw oordeel afgaan. In hun ogen ben je een vrouw vol zelfvertrouwen.

Allemaal schijn, dacht Lianne. Je hebt geen kinderen, een rijke vent die niets meer om je geeft, je lijdt aan boulimia en je kunt er met niemand over praten. Niet met je moeder, die als de slaafse volgeling van je vader niets door lijkt te hebben en nooit verder komt dan een aarzelend hoofdschudden. Zelfs niet met Guusje.

'Hoe lang ga je zo nog door, *dombo*?' zei ze...